

Sygnatura akt VI Ka 355/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 maja 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywiół

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Mariusza Adamiuka

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zabrze

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 r.

sprawy **K. C. (1)** ur. (...) w Z.,

syna W. i K.

oskarżonego z art. 178a§4 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 8 lutego 2016 r. sygnatura akt II K 863/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 440 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie 1 w ten sposób, że z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 34 § 1a pkt 2 kk i art. 35 § 3 kk, a nadto eliminuje nałożony na oskarżonego obowiązek pozostawania w miejscu stałego pobytu przez okres 12 miesięcy z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego w wymiarze 5 godzin w stosunku dziennym,

- w punkcie 2 w ten sposób, że z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 34 § 1a pkt 2 kk i art. 35 § 3 kk, a nadto eliminuje nałożony na oskarżonego obowiązek pozostawania w miejscu stałego pobytu przez okres 3 miesięcy z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego w wymiarze 3 godzin w stosunku dziennym,

- w punkcie 3 w ten sposób, że eliminuje nałożony na oskarżonego obowiązek pozostawania w miejscu stałego pobytu przez okres 12 miesięcy z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego w wymiarze 5 godzin w stosunku dziennym,

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 300 (trzysta) złotych.

VI Ka 355/16

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 8 lutego 2016r., sygn.akt II K 863/15, apelację wniósł obrońca oskarżonego K. C. (1).

Zaskarżył orzeczenie w części zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 178a § 4 kk, podczas gdy prawidłowa, wyważona i obiektywna ocena dowodów musi prowadzić do wniosku, iż zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion takiego czynu. Zarzucił też obrazę art 7 kpk poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Stawiając takie zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z art. 178a § 4 kk lub uchylenie orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacji, jednak w efekcie kontroli wyroku Sądu Rejonowego stwierdził potrzebę jego zmiany – na korzyść oskarżonego, w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Podniesiony w apelacji zarzut obrazę art. 7 kpk nie jest trafny.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego.

Sąd ten był uprawniony do obdarzenia walorem wiarygodności zeznań dwóch funkcjonariuszy Policji, którzy w odniesieniu do oskarżonego, jako kierującego motorowerem dokonywali czynności służbowych w ramach kontroli drogowej.

Zeznania tych świadków były jednoznaczne, w tym co do istotnej okoliczności, której oskarżony w swych wyjaśnieniach zaprzeczał, a mianowicie, że K. C. (2) w dniu 29 sierpnia 2015r kierował motorowerem.

Świadkowie przeprowadzili kontrolę drogową, gdyż otrzymali informację, że kierujący pojazdem może być w stanie nietrzeźwości. Obaj policjanci zaobserwowali, że motorower był w ruchu: poruszał się jezdnią. Świadkowie ci to osoby postronne, nie mające absolutnie żadnych powodów, aby bezpodstawnie i kłamliwie obciążać oskarżonego. Ich zeznania słusznie zostały zatem uznane za wiarygodne.

Apelujący, jako argument przemawiający za niewiarygodnością relacji funkcjonariuszy Policji podał, że są one niespójne i nielogiczne, ale jednocześnie nie wskazał, w jakich momentach i odnośnie jakich istotnych okoliczności mankamenty takie w zeznaniach występują, a zatem postawionej tezy w żadnym zakresie nie uzasadnił.

W nawiązaniu do wywodów apelującego podkreślić należy, że zeznań obu policjantów nie podważa bynajmniej relacja świadka S. C. (1), która zeznała iż widziała jak oskarżony prowadził motorower. Pamiętać bowiem należy, że świadek obserwacji takiej dokonała w swoim miejscu zamieszkania, bezpośrednio po tym, jak oskarżony w towarzystwie swojej konkubiny opuścił dom świadka. Nie widziała natomiast, co działo się potem. Tymczasem obserwacja dokonana przez policjantów dotyczyła zupełnie innego miejsca i czasu, gdy oskarżony znajdował się ok. kilometra od miejsca zamieszkania S. C..

Także wyjaśnienia oskarżonego i korespondujące z nimi oświadczenie mechanika potwierdzające, że w motorowerze stwierdzono defekt nie świadczą o niewiarygodności zeznań policjantów. Powstaje bowiem zasadnicze pytanie, kiedy motorower się popsuł. Wiadomym jest, że w godzinach rannych w dniu zdarzenia był sprawny, sam oskarżony potwierdził przecież, że wraz z konkubina / jako kierującą/ przyjechali nim do świadka C.. Uszkodzenie mogło nastąpić w każdym czasie, a więc także dopiero po przejechaniu w drodze powrotnej pewnego dystansu. Tym samym policjanci mogli zaobserwować motocykl będący w ruchu. Taki przebieg wydarzeń potwierdzają zeznania świadka M., który przypomniał sobie, że w motorowerze był jakiś defekt, z powodu którego oskarżony zatrzymał się. Wtedy właśnie doszło do interwencji policjantów.

Trafnie sąd meriti odwołał się w swoich rozważaniach do zasad logiki i doświadczenia życiowego stwierdzając, że gdyby motorower był zepsuty i oskarżony nie mógłby się na nim poruszać, to zostawiłby go na parkingu przy domu, w którym mieszka świadek C., a nie prowadziłby go przemieszczając się z R. do Z..

Zasadnie poddał też sąd meriti w wątpliwość relację K. P., która jako osoba bliska dla oskarżonego miała oczywiste powody, aby zeznać na korzyść oskarżonego i wspierać prezentowaną przez niego linię obrony.

Tak więc, w ocenie sądu odwoławczego, zawarty w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tok rozumowania sądu meriti jest wszechstronny, logiczny i zgodny ze wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Jego prawidłowość nie została przez apelującego podważona.

Na akceptację zasługują zatem ustalenia faktyczne poczynione w wyniku poprawnej analizy dowodów, a tym samym pozostające pod ustawową ochroną.

Sygnalizowana już na wstępie zmiana zaskarżonego wyroku wynikała z faktu, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym /od 15 kwietnia 2016r./ kara ograniczenia wolności nie polega już na obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego. W sytuacji, gdy w czasie czynu obowiązywał inny stan prawny, niż w czasie orzekania stosuje się przepisy nowe chyba, że poprzednio obowiązujące są dla sprawcy względniejsze /art. 4 § 1 kk./. Nie ulega wątpliwości, że dla oskarżonego przepisy obowiązujące w dacie czynów nie były względniejsze, gdyż przewidywały taką formę kary ograniczenia wolności, która generowała dla oskarżonego dodatkowe obowiązki.

Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie powinności wynikających dla oskarżonego z faktu wymierzenia mu przez sąd pierwszej instancji kar jednostkowych i kary łącznej ograniczenia wolności.

W pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając orzeczenie o środkach karnych i wymiarze kar jednostkowych za adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i stopnia jego winy, zaś wymiar kary łącznej za prawidłowo ukształtowany w oparciu o najkorzystniejszą dla oskarżonego zasadę absorpcji.

Nieuwzględnienie apelacji skutkowało obciążeniem oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.